

אלה

יומאבמין 378

کمالی لکھنؤ.

סוכות 1975

שנתיים עברו מאז אלי הבטיח
ש"אבוא לחופשה גדולה בחג הסוכות"
הוא יצא בפנים צוחקות, והבטיח לא
לדאוג הכל בסדר.
זה היה בערב מלחמת יום הכפורים,
זו היתה פגישתי האחרונה איתו, אך
בלב הוא תמיד איתי ותמיד אני מחכה
ומקוה שאשמע את צעדיו בפתח ביתנו.

א מ א

אלי נולד ב- 17.3.54 בבתינו שבכפר קדימה, זה היה מעט לפני חג פורים, כשחזרתי מבית הספר אמרו לי שכנותי "מזל טוב" "מזל טוב" ולא ידעתי לנחש מדוע, עד שהגעתי הביתה וראיתי את הרך הנולד.

ביתנו היה קטן ורל אבל היינו משפחה מאושרת בן נוסף למשפחה, כשאלי היה בן שלש עברנו לגור בבית אחר בית גדול עם חצר גדולה.

אלי למד בגן ובבית הספר שבכפר ואת התיכון למד בבית הספר הדסה נעורים, את הלימודים לא אהב במיוחד וגם לא התכוון לעבוד כמוכנאי מטוסים מקצוע שלמד, אך תמיד אמר: להשכלה כללית אף פעם לא מזיק ללמוד בתיכון, אלי אהב את המשק ואת הסובב אותו. תמיד אהב לעבוד בלולים ולטפח את הגינות. לזכרו שומרים אנו את גינת הנוי, ומשתדלים לטפחם כפי שאלי נהג לעשות בכל רגע שהיה פנוי לכך.

בתקופה שבין גמר הלימודים והגיוס לצבא היה לאלי שפע של זמן פנוי והוא ניצל זמן זה להמון טיולים, לקריאת ספרים, למנוחה וכמובן לעבודה כדי להרוויח דמי כיס. אלי התגייס לצבא בפבר' 1973 לחיל הצנחנים לאחר גמר הטירונות התחיל בקורס המכ"ים. בערב המלחמה אלי גמר את חופשת הרגילה שלו ונסע תכף למחרת לבסיס, בזמן המלחמה כתב אלי המון מכתבים ובכלם הדגיש: "אני מרגיש מצויין נא לא לדאוג, לא חסר לי דבר". במכתב האחרון:

לבני המשפחה שלום!

מכתב זה אני כותב באוטובוס אני לא יודע לאן נוסעים, דבר אחד אני כן יכול להגיד לכם, אין מה לדאוג הכל בסדר לא חסר לי דבר, קבלתי עד עכשיו שני מכתבים וחבילה.

שלום ולהתראות במהרה

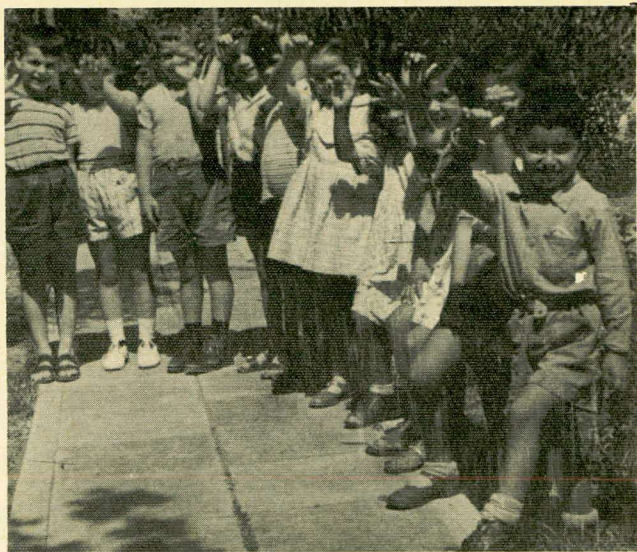
שלכם אלי

הוא נסע להגן על המולדת ולא שב... למה זה היה צריך לקרות? איני יודעת, כמה חבל,

רבקה אחותו

ביארוטן

בבית הספר
הביסנה נאוריא

התקפות צחוק אוליניות

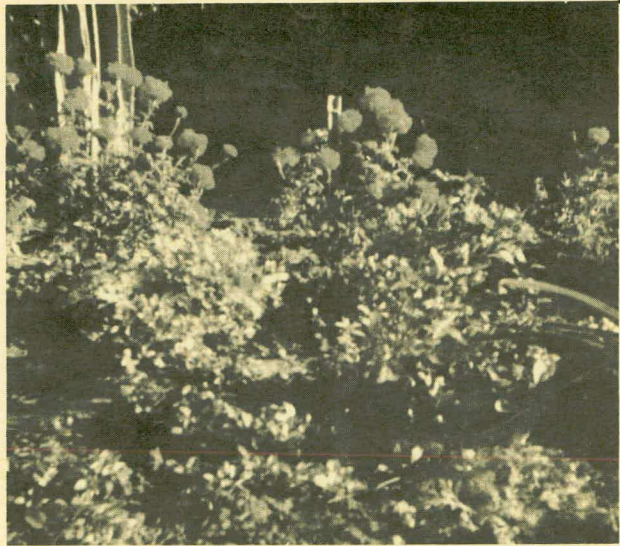

הסתיו נותן אותותיו עם צמיחת החצב
כשילדי השכונה נראו
לבושים קצר וקל, עם הכדור ביד
הם לא ידעו אז - כי אלהים
ברא גם כדור להגנה.
הם לא ידעו כי יפגשו
אי פעם עם אותו כדור אחר
ואז ידעו להבחין בין הנאה
לגורל.

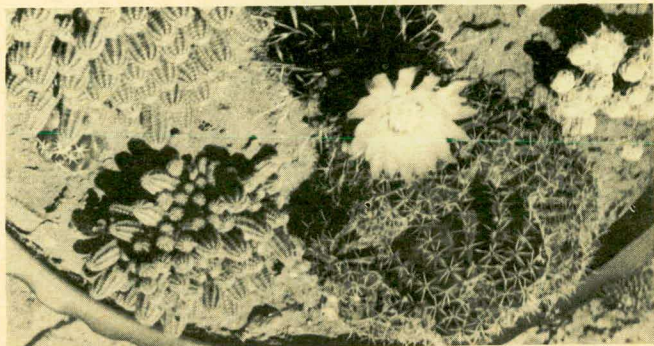
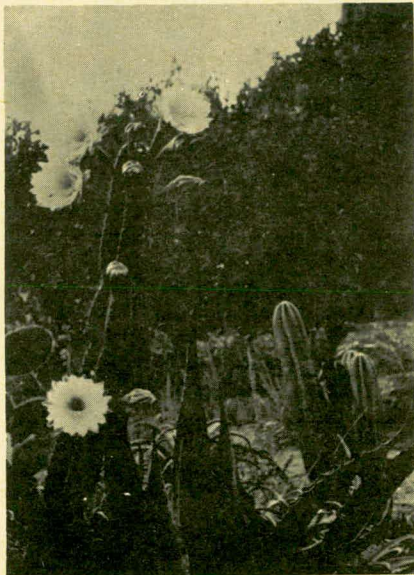
בילדותם הרובה היה חויה
כיום הוא הגנה
הגנה על מולדת
עם הכדור האחר
יכלו להקריב קורבנות
ולהיות קורבנות
ולהעלות עולה
עם אש ועשן
ועם תפילה בלב
רק לחיות ולחזור בשלום
אך התפילה בהם בגדה
והשמימה אותם העלתה
בנתה להם בית
ושמרה אותם שם.
הביתה אל אמם
לא ידעו חזור
כי דרכם טתה
אך מזכרת זכרו להשאיר אחריהם
גל אבנים לבן וצחור
עטוף בפרחי חצב.

3478 875

נובמבר 1973

אלי

אלי היה ילד שובב בעל תחבולות והוגה רעיונות. נזכרת אני בפרדס שליך ביתנו ששמש לו ולבנות דודיו כמגרש משחקים, וכדי שיהיה נוח יותר להכין שעורים העלה אלי רעיון כי יבנו שולחן וכסאות, הם הצטיירו במסמרים ובקרשים והחלו במלאכה, יבעודם עסוקים נשמעו קריאותיו של אבי "מי שם"? מרב בהלה טמנו שלושתם את כלי העבודה באדמה ולקחו את רגליהם וברחו. אך בסופו של דבר השולחן והכסאות כמובן שהוקמו. שנים עברו, אלי גדל והשובבות חלפה אך האהבה לטבע נותרה אהבה שהתבטאה בגידול חיות כמו יונים, דגים-באקוריום, חתולה בשם פוסי, וכן טפוח גינה שפארה את פתח ביתנו.

עם חלוף השנים החברה שלה השתייך אלי השתנתה וכללה בנים מכל הגילים שהתאספו יחד בחגים ובשבתות לשחק בכדור רגל וקלפים באחת מחצרות הבתים. במיוחד אהבו לצאת לטיולים ברגל, באופניים ולפעמים גם בטרמפים, וכמובן אהבו את הים עליו לא ויתרו בימי הקיץ החמים. אלי בחייו הקצרים היה ילד, נער, מאושר וחביב רק חבל שלא הספיק להגשים את כל חלומותיו.

יהודית אחותו.

6.10.74

הנה חלפה שנה
מלאת זכרונות ודכאוונות
לפתע גדלנו שנינו בשנה
אני בת שש-עשרה
ואתה בן שנה
כאילו הפכת לאחי הקטן
אני כאן ואתה שם

רק בחלום בלהות
תפענה פניך המחיכות
מושיטות יד חמה ורכה
שהפכה בן רגע לקרה וחסרת מציאות

יהודית אחותו

נכתב שנה לאחר פרוץ מלחמת יום הכפורים.

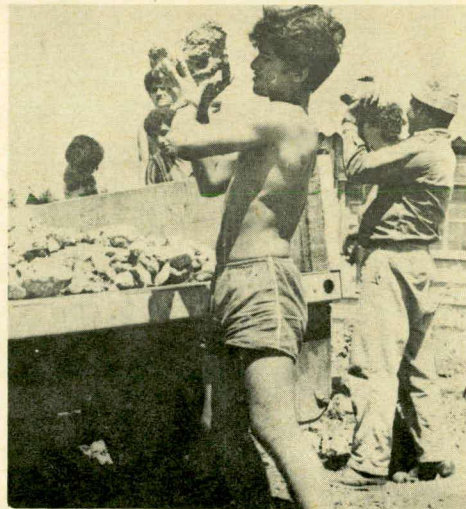

עם החברים

אם עם החברים
עבודה בשקט

נובמבר 1973

האק...

הלך
בצהרי היום
אמר שלום
והלך לו
ואת ידי החברה לחץ
ועיננו דמעו משתיקה
והלך לו
ולחברה אמר:
"עוד אחזור, עוד אחזור"
והלך לו
על הג'יפ עלה
ושלח מבטים ארוכים ארוכים
והלך לו
בחלום בלהות היה שב ומופיע
אך עם בוקר היה שב לרקיע
כי הלך לו
בצהרי היום
אמר שלום
והלך
הלך ולא שב.

שרה קרומבליט

קדימה

הסתיו נותן אותותיו עם צמיחת החצב
 כשילדי השכונה נראו
 לבושים קצר וקל, עם הכדור ביד
 הם לא ידעו אז - כי אלהים
 ברא גם כדור להגנה.
 הם לא ידעו כי יפגשו
 אי פעם עם אותו כדור אחר
 ואז ידעו להבחין בין הנאה
 לגורל.

בילדותם הרובה היה חויה

כיום הוא הגנה

הגנה על מולדת

עם הכדור האחר

יכלו להקריב קורבנות

ולהיות קורבנות

ולהעלות עולה

עם אש ועשן

ועם תפילה בלב

רק לחיות ולחזור בשלום

אך התפילה בהם בגדה

והשמימה אותם העלתה

בנתה להם בית

ושמרה אותם שם.

הביתה אל אמם

לא ידעו חזור

כי דרכם סתתה

אך מזכרת זכרו להשאיר אחריהם

גל אבנים לבן וצחור

עטוף בפרחי חצב.

לזכר אלי

שלש אותיות את השם מרכיבות
שלש אותיות אשר הרבה מזכירות
נושאות זכר בחור צעיר ושובב
בחור אשר מין הקרב לא שב.
שלש אותיות בתוך מסגרת
אשר בתוכה רק דמותו נשמרת
שלש אותיות ובתוכן דמותו
שלש אותיות המרכיבות את שמו
שלש אותיות הזועקות את שמו
שלש אותיות הזועקות "אלי"
מדוע לקחת את בני שלי?
שלש אותיות בחובי אשמור
והדמות שנושאים הן לעולם אזכור

גילה נחמני

קדימה

נובמבר 1973

זכר אולי

כשאני עוברת ליד ביתך, אני עוד לא יכולה להאמין כי אתה איננו.

אני עדיין שומעת את קולך, ראה אותך מחייך צוחק, ולא יכולה להאמין שכל מה שנותר זה רק בזכרון'.

אני זוכרת שהלכנו יחד ברחוב שלנו ושוחחנו על הצבא, חייכת, לקחת הכל בקלות, ניסית לכפות על הרע ולדבר רק על הטוב והיפה. הזמן עבר כה מהר ולפתע הפכת לבחור מבוגר לא בעל פני הילד.

כעת אני הולכת פה לבדי, ראשי מורכן ואני יודעת אותך לא יותר, צוחק לא אשמע, כי הלכת אלי, והשארת חלל ריק.

כל יום שבת בבוקר ראיתך הולך עם אחיך למגרש הכדור-רגל לבוש חולצה - קצרה ומכנסים קצרים. תמיד ידעתי אלי צריך לבוא עם אחיו למגרש מחכים לו שם.

אבל אני מביטה לחלון לראות מי עובר, כי אותך לא אראה יותר. אחיך למגרש הכדור רגל לא הולך, מהלך לבד, מהרהר. לא עוד אשר אשר הכרתי, לא כבעבר, כי נבל חלק ממנו. לאן נעלמו השמחה והששון, מדוע תפסו את מקומם העצב והיגון? ...

הלכת אלי, עברו חודשיים, עדיין אינני מסוגלת להאמין, עם לכתך עזבה אותנו חרות החיים.

אותך אלי לא נשכח לעולם - חבר ורע היית לכולם.

זכרך יהיה לעד

גילה נחמני

קדימה

עם החברים

אג' 8 התנדבות
 אג' 8 בסיפורה

אלי

אצלי זכרך
לא יישכח לנצח
יחד גדלנו
ויחד בילנו רגעים נפלאים, עד אשר הגיע
מלחמה ארוורה זו
טוב היה לו היית חוזר הביתה
והיינו מספרים את אשר אירע,
בקבלי בשורה איומה זו לא -
יכולתי לשאת מכה מצערת ומכאבה זו.
אך מי כמוני מבין ללב הורך ומשפחתך
נזכור אותך לעולם עד.

ליבי שבור וכואב על שנלקחת מאתנו
בעורך צעיר ומלא חיים ומרץ
זכרך ומותך ישארו תמיד לנגד עיני
נפלת כגבור להגנת המולדת
תמה אני לדעת את רגעך האחרונים, אך צר לי על שלא
עלה בידי דבר זה.
אין בידי בח הדמיון לתאר את רגשותי
חברותינו לא תשכח לעולם
מחברך שהיה לך לאח בכל עת ובכל צרה.

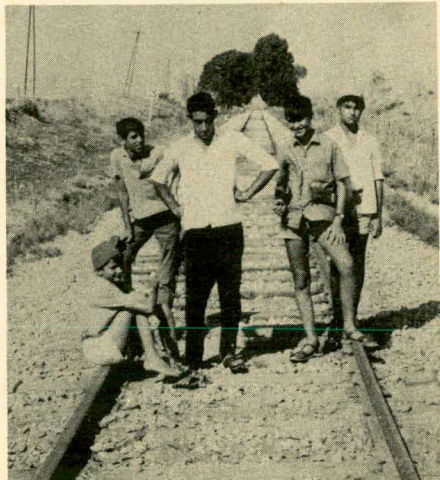
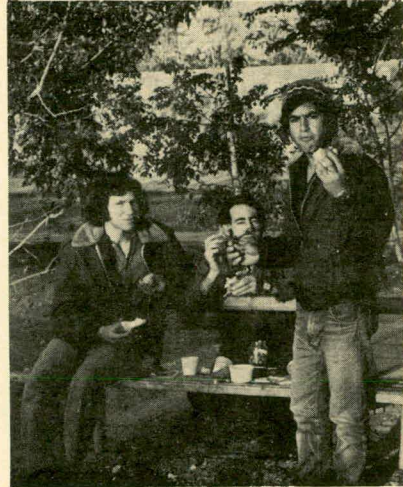
שמריהו ניר (שמרלה)

קדימה

אילן

נובמבר 1973

אלי

כאשר אני חושב על אלי אני זוכר אותך ראשית בתור חבר, לא רק לי אלא לכל החברים בשכונה. עם כל חבר וחבר היתה לו שפה משותפת התענינות משותפת אשר נבעה מהסובלנות שלו, אשר הינה כיום תכונה נדירה כל כך. כולנו בשכונה אהבנו את אלי, והפעם אהבנו במלוא מובן המילה. על כן דבר מותו היכה אותנו במכה שקשה להתגבר עליה. כל התוכניות היפות על טיולים, משחקים, ומסיבות אשר תכננו עם הצעירים שנשארנו בבית בעת המלחמה נעלמו כלא היו, שכן לא היתה מטיבה בלי אלי, כן לא היה טיול בלי אלי, לא היה משחק בלי אלי, וכי איך נחדש את כל אלה בלעדיו? בכל דבר שאעשה יהיה אצלי ואני בטוח שאצל כל החברה מקום רב מלא אותו אלי ביננו. תחסר הפעלתנות, תחסר הרוח הטובה, תחסר החשיבה הצלולה, תחסר הבדיחה הטובה בזמן הנכון. שאותה היה משלים אלי בתמונה השכונתית. חלק נכבד היה לו בתוכנו ומקום זה ישאר שם תמיד.

יוסי אליאסון

קדימה

נח"י הגדל
סוף חוליות.

אינני יודע מדוע, בארבעת החודשים הראשונים שהייתי יחד עם אלי, כמעט ולא היה קשר ביננו. אולי בגלל קשיי הטירונות, כל אחד מאתנו הסתגר וניסה להתגבר על הבעיות לבדו, כשהטבנו להכיר אחד את השני התידרנו מאוד. שעות ישבנו יחד וסיפרנו אחד לשני חוויות ילדות, על הבית, המשפחה והחיים האזרחיים. כאלו ניסינו למלא את אשר החסרנו בתקופה הראשונה. לאלי היה תמיד מצב רוח טוב. בתחילה התפלאנו מהתקפות הצחוק הפתאומיות שלו, אך עד מהרה נסחפנו גם אנו אתו. היה לו חוש צדק מפותח. הוא לא הסס להתערב בין שני חברים שרכו, לברר מה העניין ולפשר ביניהם, בה בשעה שאנחנו השתרענו על המיטות אדישים ולא אכפתניקים כשרצוננו היחיד הוא לשכב בשקט.

בשל שתי תכונות הערצתי אותו: האחת היתה חוסר האדישות והאפתיות כלפי הסובב אותו. הדבר התבטא גם בבעיות היום יומיות הקטנות בהן התעניין וניסה לעזור ככל שיוכל. ממנו לא היה צריך לבקש עזרה. הוא היה מגיש לך אותה עוד לפני שבקשת, ובאותה מדה התעניין בבעיות רחוקות וגדולות יותר, כגון היחסים ביננו לבין ערב, העוני, והמעמדות בארץ, המעוטים בארץ ישראל ועוד, לכל נושא ניגש דרך משקפי הצדק שלו. התכונה השניה היתה המסורת העמוקה ששכנה בליבו, הוא ידע לאחד את המסורת היהודית עם החיים החילוניים, דבר שאני לא הסתדרתי איתו.

אלי היה קשור למשק ולמשפחה, עליה סיפר לי בפרטי פרטים, כשדברנו על תכניותיו לעתיד תמיד היה לו ברור שאחרי שנה שנתיים בחו"ל הוא יחזור למשק לצמיתות. לא פעם תכננו שאני אלך לבקר אצלו בבית, אולם תמיד זה התבטל, והנה הגעתי אליו הביתה וראיתי את המשק שאלי טפח אולם הייתי שם בלעדיו. מותו קטע תוכניות כה רבות שלו ושל חבריו לעתיד...

רוני אוסטרייכר

ירושלים

